

באר חיטוב

הגהות ראק"א

הנימוקים א) (**שיטות** דעריך או גדריך). עין [פ"ז בבריטס] במבשיבות הובב על הטה
סעיף (קפטן) כי שוכבם, כמו באחריותם לא בלבם יותר מוחלט [סיכון רוח
תגובה], הוא הדין נר הנוכחה, ע"ש. ולענין לא משפטם כן, דראן עני המחויר על
תחוםם מוכר בסופו, ולענין לכך, נראה דמסתו הוא בכלל זה, וזה אפשריו יותר
שליש שבסכמיין, אלא על ברוחך ומשפטם הנש החמינו יזרר והיל מגנץ
שה. וכן משמע מהה כתוב בתנאיו סעיף ס' ק"ג בשם רוחל של ש"ן
להלן: **בא קא פון דיסן** (ב- זוגה טביה זר שבל' גן מודרך הרבען
וחבירו). טמי'ת נסחותם, ומונעללים ממהלכם נדבן [סיטון קק], וכמהלכם ע
[סיטון קק]. קא מון פ"ז בתג, דתמרוקטם הרכבה גם כפמי' תל, טול גו' מה' גול ולח
[סיטון קק].

תרענא א מוסיק זההך. נלהך לי דמי טהון נו סמן הרכבה,
ימן צחח סמן כתישוע, ומטעומר ימלך נכוות. טהון
עטפה לכלה נסואה, גל וליקת חפייט חד כתישוע. ומש' יט נו סמן
כגמינו, ולפכיהו להן נו כלל, מוטב טאליך. כל להה חד ווין
כם לאכלי, לדן מדיניך הון גדריך.

תְּהִלָּה וְעַמְּדָה

כט למול כט

ג' נר שיש לו שתי פיות עולח לו ב (ו) וב
 ז' מילא קערה שמן וחיקפה פרחים אט (ז') בפה הע
 בשבי נר אחד לא בפה עלייה בלבד אפייל נר אחד אינץ
 נס (ז') ולכן יט לחרל לפערם נגרום ג' (ז') נטולס (ז') צבוס ולו געגען
 גפומוט (ב') סקווין (ז') למפטון (ז') מהחל (ז') טכל נר מוגדל הרכבת
 טסוט סטמוון לפקחת, ויסצג לאג' ימען, ומגדליקים מילניים

Digitized by srujanika@gmail.com

דרניא (ב) כטביה והאריך בו, עין באර היטוב, ועין ברכבי יוספ' ז'אות גן מי של אורה היה לו שמן קרן לבר ואברהם עליון, וחוקק נזונדן לו שמן שרdotם השיביכם להדרו בללה ההא, כתוב פורום מודחן וכההרא' תנוטה צויר סדר האבן ח'זק' סיכון (ב) דלא יברך עס אחותה על נהרות הננסופים, עיין ליקון ואור העשן סוף סיכון תעד'יב, ועין שם ז'וצ' ז'וצ'ן אונן דין אם שינט שלושה גניל' בעתים ודרים בביבה אחת, וכל אחד ואוכל נס בני ביתו בפני עצמו, כתוב שביל הפלקטן (ז'וצ' קהן) שאון טריך להדרילן כל אחד בפני עצמו, ריך להשתמחך ד' בד הפלקטן, וולא כו' שכמה בשערוי ישועה; שער' ז' ז'וצ'ן (ז' כו': (ג) הטענה, איזין בונגה קומחה קומחה ז' ז'וצ' שיטש נונג אספנדרט שוק בעל הבית מונטץ' ולול', וכותב שאום אשכוננו דר ביבת אצל פדר, אינו יכול למחרת (בידין) [בידין] אשכוננו הדר שם מלחדילן ביבת, איזין בוזה משום לא התגרודדו כו', ע' ש' בלא בטמאנא:

וחזרה, ולאם נס סוס מנות, ופי' כפיה הפליג מתקבב לאותות בגנות, והואין ערך
תנ"ך. סעון ג'ר'ם: (1) בשות, ויל' מה נאכט וזה יונט, לר' מס' מס' מ-
מ-מ, ובסידל ממר סלומני שאות סכמוך לפטום, ווקצע ג'וד ייון, ואמדקארט

ב'יאור תרגום

תרנ"א. ה. רמנ"ס גפוך
 (ב') [7] זאנלט האס
 האס יט, וכוכב הארץ מטה
 זאנלט ממלכת דילטלו עני
 צנטראללו ווועו, פקיטיס
 דג (ג'ם) [טט] (זב' [זב'])
 וככל כמה מס' פרטומי
 ניטן:

ב. כירמייהו צאת דך (כ"ג)
 [כל] [ע"מ] וכינית הלאה;
 ג. מקופתון כס וידא
 וסגדתון, וכן בכת טוור
 (פניהם מרים):
 (*). לזרען נלזרען כטו
 שטמפלס ארמג'יס צפס ה
 [=] סוגול דגמורת סט.
 לדסרי כנסת [=] גודת גודת
 טסכוין כל רחאנַי כיניט
 מלזקון נא חחד לולטה
 היגרילזון, ומושפין נא
 כלל נילא, והטיפלן מה
 רצף ני הנטס);
 ד. מירמל דרכ קומן סט
 97

ג. מימלך דרכו בס:

XIV. 132

תירשא (ט) רם'ב'ס [חפצא]
[ג]: 7 דרבי טהרה אמר א: (ז) מהר"א מברא
[ג] בגבורות רשות:
[ה]: הגהות מימוניות
[ד]: דלומות קוסטטן פונכ. ד, ג.
[ו]: בישום [างזום] סמ"ק [סימן]
[ז]: לכ. סט א: (ז)
[ט]: תזרות הדשן סימן
[י]: ק"ה:
[כ]: פסק מהר"א וויל"ג עמן
[ל]: נטלם רשות רשות כ"ה:

הנפקה: פולקסווגן

הנואם בפירושו כבב' בדורות
הדריך בדילוגים והארשין
הדריך אחד והוא זו, ומי שסובב
בכטלון נלכדה רוחם כל
וירח, לא יתול מוח, גורל
בבב' דילוג, ותקומם נט
ונריג' מוקן בלבב' דילוג,
ושטב' רוחם קדימה סוף וברא' זע
בבב' נריג' בלבב' דילוג סוף וברא' זע
בבב' נריג' בלבב' דילוג סוף וברא' זע

ספנ

אָמֵן

21/06/2018 10:00

מאת כבוד ורב התקה דאטוי הופרומט, פאר הרור כבוד קוזחת שפּוֹ מוהד
דור ולְהָ האבֶּד זקן נאוזנְדראָך, קריית ח'בָּד
שבה יושר פְּאַרְכְּבִּים שְׁנָה, יְכִנָּה עַלְיָן עַד כִּי יִבְאָשְׁלָת,

חלק ראשון

לאmeki שמעתתת אלבון זילרמן; כהנובטן-בלוטן, אסף אוקי בזרען, רות ה' תומצ' אוד ויבר נט' מון צ'אנל, מירב קאנטן סטודיו-הנובטן; מילאן טולס מלען נט' נט' גולדם.

תלונות הפתעה שפּרְנָה מִלְּאָמָר בַּבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תְּמִימָן אֲמִתָּה וְאֶתְּנָה
וְאֶתְּנָה תְּמִימָן אֲמִתָּה וְאֶתְּנָה.

• 1073

וְלֹא־יָבֹא

בבשטיין משלים פון. כדי ברוך לי, כדי שעה מה זימל כדי מנוחות נחים לי.

כנתן גליה מסבנתה זייד הוה לפק

СЕФЕРЪ ГАІА·МАСХЕТЪ

85 T. E.

三

РУБЛЕНЫ

Въ Типографії М. Романъ и З. Типографъ.
1844.

שאלות גלאי

נצרת עילית

תלמוד תורה

Digitized by srujanika@gmail.com

- (4) דברי עזמו:
- (5) תורתם הרשות סימן קיד' ובאי' [במונט מילון ד']:
- (6) מושך במנתך גודלך:
- (7) ריב' ש' סימן קיד' א':
- (8) כל זו [עוזן] מד ה [ה] ואבזרותם [בצער רה], מהלך' ב[פונט] מונט גודל:
- (9) פון:
- (10) בהרברל [בבג' נאום פון]:

יד אגדות

הנתקן נתקן

תונס כהן נון צבאות עיר, מ' צבאות נון נון

(ב) ואומר קדריש בר. לפ' סלון
סමוקיסים קרנה ⁽²⁾ גס כל' יוס טוב ⁽³⁾ היל' מפטיר ממיין
קדריש מגממן שטולס. סלון
קוול' נמורס היל' מפי נבו
המורשת על כן מפסיקום קדריש
זה מה שקרה וזה וחוור ובברך ג אין בברך כלום:
כג' (ה) וט' לופרטס ⁽⁴⁾ וכן נסנו נמדיעות היל' ד ⁽⁵⁾ מון מכם מומן
וועיגס קמנלו וילאועס:

ג חבל עולמים זה (^ט) למניין שבעה אבילים אישת ו (^ו) וכותן י' ו שיזעודה למי מברכין (^ז) אבל אמרו הבחמים אשה לא תקרא בכבוד מפוני בבודה הצבור: בג' (^ט) ו ה' ו ה' ו ה' ו ה' ממלופס למניין קדרותים ה' נל' ס' ציטין כולם נטש ה' קטניש (^ט) וין עבד כנעני כדין חסך ה' וכל ה' ז' ה' מושרכן (^ט) מוחר געלם (^ט) וילקו נלקחות ח' להלוך מננה ^ט וילן למסוקו נלקחות עם סלען ניכנד ועשי וגודל סדור לפפי תלמוד חסכ' כי ה' ז' ובז' להלמוד חסכ' רק כבוד למורה טמונכגדת נלנטיס גודליס (^ט) (^ט) ומומר מותר עלות ל侃פר מורה ועין לעיל קיון קל' ^ט מדבר קדרותים: **ד** ט' (^ט) נזהנים לקרות שבעה ולגמורי עמהם הפרשה (^ט) ואומר קדריש וחוזר וקורא עם המפטיר מה שקרה השביעי: בג' (^ט) (^ט) וכן נוכנסים בזוס עוג פלאן מפטיר ממניין

בדוד ל'חן י' מהריך'ש

רמב"ם: ב' שקרא זה מה שקרה זו', ושין קון קול' דין ר' מטה': ומכך' ואנו יתיר וכחן עול' נסבנה ומכך' קונה מה' מושיבין' דע' כהיל' כל' אל' ג'. ווין' קון' קונה קון' דין ר' מטה': ומכך' קוני' בברין' וכו'. אבל' קון' טול' נקוק', [ומה''] פיק' ע' מלטוט מלטוט' [ולא' ז']: מטה': [ובפני' כבבנ' כבבנ' היברין' וכו']. וממה' יוס' ספדים וכטול' גיטים' וו' נכס' גל', גל' ויל' מטל' ג' ויל' סכל' ורכ' קון' נט' ווינ' זונ' זונ': קו' מטה': ר' הוז'ר' וקורה' צב' הדבש'ר' וכו' וכו'. וכמה' יוס' ספדים וכטול' גיטים' וו' נכס' גל', גל' ויל' מטל' ג' ויל' סכל' ורכ' קון' נט' ווינ' זונ' זונ': קו' מטה': ר' הוז'ר' וקורה' צב' הדבש'ר' וכו' וכו' לסת' ע' מל' סכל' קול' קבבנ'.

באר הילך

מכוחים סמליים נטולים משל עצמם, אך טוֹב צְלִיל נַעֲמָס, מ"ה ס"ק כ' (ז) חוץ משבחתת תורה, וכן מהונאות מקולית, מ"ב, ב' ז' מא' ס"כ ג'. וענין י"ד ה'ה' (ה'ג'': (1) ל'בנין שבנה, ה'ל ג' ממן ס'ב'ם, ג'ולת שבת, מ"ג א' ס"ק ג', כנמא ס'ב'ם (ס'ג'ע'ט): (2) ובקשה, ה'ל ג' לזרות רוח מקריה ר' חי' ס'לע עד צדילן ס'ר עזירין, כנמא שנודע כ'ס' פ'ב'ג' (כ'') כ'ב'ג' (ז' ס'לע עד קען ג'לן קען קירין ה'וח, עין מ"ה ס"ק ג'). וממנה מילן דלאס ה'ל ג' ס'לע עד כ'ן ג'לן קען ג'לן קען קירין ה'וח, עין מ"ה ס"ק ג').

הגהות רצק"א

שבשהה, מוסט רלבטה א-תול'ה קילסֶה, וכן לר' נָסָא, מא"ה כ"ק, ח' וגהנום. ר' צ"ג מעון [פסל] מיקן כפלג'ן גלן לדורות יתול מעלהו תוך ממשיל, פפי טורה מלכיה, אלהו וווען [פ"ק כ], ושין צמאנומ גומ ווועדים קה"ש ע"ג קימן כ"ג ווועלאט קומטע תלך ב' קימן ק"ב, ושין יי' שאלן [גענדען] ע"ג הוהיבּרַן, וכטעלן יוס טווע צאנט נכלל עלאן ווועלר לאטסֶן, לנווע, וכטעלן ספיטרליס נפאם קצת גוֹלְוָטַן הוֹו שְׁלִין לְסָקִין, מוטס דלאטַן ספיטרליס כ"ג ב' גראָדַרְן שְׁלִין לְסָקִין, ווועלאן לאטסֶן, וכטעלן, וכטעלן שבתוב [שכ] כיב' ב' נוקש הא' כללא בר': [ג] בעכ' יומ' טבּ, ול', דעם בווע נהוגן בסברא דאסונה, וכטעלן שבתוב בעסער'ך ד' בהאג'ה, וכטעלן קיימאן לאן פטער ערלה, שם כ"ג א', ווע'יש' [ד] זטער'יך זטער'יך קה'ת. רעדער מאש דלא אפּשֵׁן, וכטעלן שבתוב בראש חדש שם [מאלוין] כיב' א', ואמרו של שם ואס איזיאן בו' עשי'ין או, אלמא דאפור בקנטונג אַפְּשֵׁן, ווועבא הרשותן זונען בידיה לא דהאַסְפּוֹר שָׂוֹא לְלִלְתָּה מְגַנֵּן קְרוּאָבִי, רק בקנטונג לא אפּשֵׁן, וכטעלן שבתוב לעיל סיינן קל'ז'ן סעף ו', וועין שם [ס'ק ט-אי-אַן] זטער'יך זטער'יך. ירושלמי [בבבון פ"ז הלכה ב'] חד אמר כדי שייעט בטבּ ברכה, פְּסָמֵד קאנט זטער'יך למ' מבערין, וכן פְּסָמֵד הַרְמָם [ס'רומזובוין], עכ'ל הנחות גיגאנטער זונען קושטשן, מטלון פְּסָמֵד זי'ן [ט] עניין בעבורות מתי א' [ט] אַמְּבָדְן זונען קושטשן, פְּסָמֵד זי'ן [ט] עניין בעבורות מתי א' [ט]

בזקן בזקן

ג והגרות
יע' מקור חייט,
כלשנור לילית ידו עקליקט
וְקַרְבָּן וְאַסְמִיר לְקַרְבָּן וְקַרְבָּן
לְקַרְבָּן ס.ס. וְעַזְן
לְקַרְבָּן כ' ו'
מִמְּבֹרָה סְלָמָג
לְקַרְבָּן'"
מִמְּבֹרָה סְלָמָג
לְקַרְבָּן כ' ו'
שְׁמֵן מִתְּמִימָן כְּבָקָר
לְקַרְבָּן לְקַרְבָּן
ס.ס מִמְּבֹרָה כ' ו'
לְקַרְבָּן נְפָתָח
לְקַרְבָּן כ' ו'
לְקַרְבָּן נְפָתָח
לְקַרְבָּן כ' ו'

(10)

Bryuna, Israël ben Hayyim

שאלות ותשובות

המאור הגדול הגאון המפורהם

מוח"ר **ישראל מברונא זי"א**

עם מבוא

ירושלים, תש"כ

מדרבנן ולא מדאו. קדשים וכבר נתקדש הכהן לא אתקצאי אלא וגם טרם שהודלק א' קדשים דאין בו מ' בחדייא התו'. א"כ : בשחוודי' למזוותו ו' באחריו א'

(נב) רואבן אמר :

גוי וקבל עליו בפני דאין לחיבבו כדאשכו לא יאמר להברו שכנו בחבירו גוי. אלמא ג' בחבירו והא דדרשין רשות כמותך, התם י' ערבים ניצים ויאם למדנו שאפי' לא ה' למה הכתה רעך אלא רעך אלא על ברחו תכהו بلا דין ומע' דבריה אלא א'כ ע' מילא דלגותו א' כדארמי' בפ' הוות גוי ועובד דחיב ב��' דיני העיר להטיל נ' בא'ז הקורא את חב' קטטא אמר לו בן שיתחרט ויבקש מ' כפרת במתנית המתינו' גם בזה אין חרם, וזה כי הכל לפי המבייע שקנטרו והכעיסו עד א'ז בתשובה.

(ג) שלמא הרבה יצע' ולאהו החדר לעמלן להטיל עלי שרויות שלוחתם אל הגאון

בפריטי עם חבריו דינו נשוי, דאיכא למייחס משומ ברכחה לבטלה כיוון דמדליק עלייה בביתו. ואני תמייה לא ליכוין ל'צאת (א') עם אשთה ואז חייב בחדקה ובברכה, דהא קייל (ע') ר'יה כת א' עשרה עושי מצוה א' וא' מביך ליכלם, ואפי' הכי מעשים בכל יום שכל א' מביך על טלי' שלו בב'ה ואינו רוצה בברכת חבריו ובכ' החתום, ואישiri בסוכה (לט א') גבי גטילת לולב דכל ברכות עובר לעשייתן וא'כ גבי לולב בעידנא DAGB נפק בה, ומתר' שמכוין שלא ל'צאת. ואפי' למ"ד (פסחים קיד ב') מצות לא בעי כוונה, מ'מ' גבי כסמכוין שלא ל'צאת אינו יוצא, והר' איז'ק השיב לי' שזו לאשתו להדליק עליו כדי להרוויח מעותיו ולבטל הטורה ולא סגי

דוקא ב' טהורות אבל בשתייה טמאות איכא ס'/. אע'ג דבסדין התחתון נמצא הכתם, וכותב האשירינ' דסדין התחתון אינו מתחפה, ורקם להו דלועל' כוונו צד זו תחת זו וצד זו תחת זו מ'מ' כיוון דכלן עולין דרך חז' מצד אחד על המטה, איכא למימר דילמא מן הראשונה דעתלה תקללה נפל כדאיתא בסוף המסכת' (שם סא א) גבי ג' נשים ישיגות במטה א' נאם יישראל מרובנו:

היעד לפנ' בח' א' שמחרדי' ויל' יצ'ו אמר לו שיטבול ביום כפור לקרוי להתפ' בטהרת. ותמהני שהרי ר'ת אסר בסוף גדה במדרכי. ועוד דאן קייל (ברכות כב א) כרב אש' בכלאים וכרכ' (יוס) [יהודה] בן בתירה בטבילה בעלי קרי לת'ת, וכן פסק רשי' בפ' קדש בת (שבת י' ב) גבי רב הסדא כן הוה, ובמדרכי בסוף גדה דף' לתפלת כל השנה לא טבלינה' ואולי טעמא דידייה (מרי') משום דאמר'י בסוף יומי' (פ'ח א) ומיתוי ליה בפ' כל כתבי' (שבת קכט א) דאפי' ר' יוסי בר יודה אמר טבילה בזמנה לאו מצוה היא, מ'מ' טבלין ביום כפור להתפלל כל היום חוץ מן המנתה ולמעלה דשוב אין ציריך, אע'ג דאיןנו סברין כמ' (ברכות שם) בעי טבילה לדרכי תורה, מ'מ' כיוון דהניגין לטבול ביום כפור (ולה מצמינו) [לשימים עצמינו] כמלאכין ע'פ' המדרש קבלנו עליינו מצוה שכן טבליין ביום כוכתנן בתלמודו, וכן פרש' דאמנהה כדרוכה בכמה דוכתין בתלמודו, וכן פרש' קדש בת סמכין ולא יהיבין מתנות לכהנים בפ' קדש בת (שם), כי'ש דמנהג מבטל מנהגם כיוון דבעל שנה נהיגין כבן בתירה, וביום כפור לא נתגין כויתה שהרי מנהג לטבול לנקיות א'כ קבלנו עליינו הווה, ונחי' גמי' דלא מברכין עליה היינו משום כיוון דאי'א ס' בטבילה يوم כפור אי קבלנו עליינו חובה או לא, אבל بلا ברכה טבלין דאי לא טביל לבו נוקפו ולא מציז מתפלל, וכן דהיום חיב' בד' תפלוות פשי' טבלין לקרוי למאן דלבו נוקפו:

כונ' יישראל מרובנו:

כ' (ג) החדר איזוק לי' כשהיה בביתי לא קנה שעווה לרשות הנוכחה. ושאלתיו למה, ואמר דמדליך' עלייה בג' ביתיה, וכשהיה בבית מהר'י מרפ'ר'ק יצ'ו שמע שאמר למה'ר' מאיר דירעו'ג' דלא ידלים בפני עצמו אלא ישתח'

לי בחשובתו:
ועוד נ'ל דילמא אנתנטה. ועוד נר' מברכת התורה בחותונה ושמחת תורה כל לכבוד איננה לבטלה. וכן ברכת על נטיל' ידים בכל העומדים בטלחות:

(א) שאל מהר'י מרפ'ר'ק יצ'ו נר' חנוך.
שנערב בנסיבות של חול אי בטלי או לא דשמה חשוב בדבר שיש בו מנין ואפי' באלא' לא בטיל (ביצה ג'). וכן הגד לי' החדר ל'יו'א מספ'א'ז' ותו לא מידי. והיה גרא' דלא הו' דבר שבמנין אלא כגון ביצים וכח'ג' דלא רגילים למכור א' א' רק שניים או ג' או כח'ג' גדריך' מניין, אבל כל מיли' רגילים למכור א' א' לא חשוב מנין. וראיה מבعلي חיים דדרכו למכור א' א' ומא'מ' אי לאו טעמא' משום דבuali חיים אינם בטלים הוה אמיןנא דבטלי. וצ'ע' על עיקר השאלה אימתי אי' שהחכו לשיעור נרות קוד' שהדריקו Hari לא הוקדשו ולא חשב אתקצאי למזוותו וכל חד וחד מצי למימר הא' ליהו' לשמש דשרוי ליהנות ממנה. ועוד כיוון דהדלקה עשויה מזווחה (שבת כב ב') וכי לא הדלקה מצי לעשות בו כל צרכו שהרי אפי' הדליקו וככתחה שרי להינות בו כדרומה באשורי פ' במא' מא' כאשר אבאר בה'י. ושמע לא דמי אדרבא כל דבר שנעשה מזווחו אין מועלין בו. כדאיתא בפ' כל שעיה (פסחים כב א) אלו ואלו מתרבבים באמה וגנקרים לגננים ומועלין בהם וככתבו התו' דהינו דוקא

(12) Eger, Akiva ben Moses Guens

זה השמר לה' צדיקים ינוחו בשלום

ספר
שאלות ותשובות
רבי עקיבא איגר
לטRNA ורבנה נдол מרנן שמו
רבי עקיבא כהרב רבי משה גינז זצלה"ה
אב"ד ור"ב בק"ק פוזן והטודינה

מהדורא תנינא

הורפס לראשונה בוינה
בשנת תרמ"ט לפ"ק

ועתה יצא לאור בס"ד ע"י המשתרל
ע"ה דניאל ביטון ס"ט
בעיה"ק ירושלים ה"ז
שנת תשנ"ח לפ"ק
בסיו"ע מכון המאו"ר להוצאת ספרים
שע"י ישיבת "אורות התשובה" ירושלים ה"ז

שאלות ותשובות טימן יב-ג רבי עקיבא איגר

מורוצה לעם א"א לזכותו אלא למי שיסכימו
שניהם, כן נראה לענ"ד.

ולגבי דידחו לא הוחזק, ואין מחייבים הקהיל
לקבל אותו לבעל תפילה, וכיון צורך שהיה

טימן ג'

[ברכת נרות חנוכה בשלא בירך קודם הדלקה]

חנוכה מצד רואה^י, וכי בשביל שהדלק ג"כ פקע
מננו חיוב זה.^ו

ואף דבגheight ש"ע (ס"י תרעין) כתוב בשם מהר"ל
דיברך כל הברכות קודם שיתחיל להדלק,
הינו לכתילה, אבל דעתך נראה דמברך נס
וזמן [אח"כ]. ואדרבא שם קצת ראה, מדוחצך
הרמא לא כתוב זה הדין כאן, דהא פשיטה דהוא
בכל כל הברכות. ומברך עובר לעשייתן. אלא
וזאי דלענין נס זמן לא שייך כ"כ עובר
לעשיותן, זה השמיינו דמ"מ לכתילה יברכם
תחילתה. ויש לדוחות. ומ"מ הסברא נראה כמ"ש.
אך לענין ברכת להדלק, לאורה כבר גמר
מצוחה מיד בשહדלק נר אחד, דמה שמוסיף
הנרות רק מחמת הידור מצוה שלא שייך לברך
עליו, ואין להביא ראה דשייך לברך על ההידור
ראן מברכין כל ב"ב, אף דמדינא נר איש ובתו

לידידי הרב ר' יצחק יצחק אב"ד בק"ק מעוזיחאד.
ע"ד שאלתו במי שהדלק נר חנוכה בלבד ח'
ושכח לברכ על הדלקת, ורק קודם
שהדלק قولן, נזכר דעתך לא בירך, אם יש לו
לברך או לא.

ג' דברת על הנשים ושחחינו אם ארען
בליל א' אף דמיד שהדלק הנר גמר מצות
הדלקתו, מ"מ מברך אותם, דלא גרע מרואה
דמברך נ"ח, דפשיטה אף שלא בירך מיד
בחילת ראייהם, מ"מ מברך בעוד שרוואם, ה"ג
כן. ואף לשיטת החולקים על הב"ח וס"ל
במדלקת אשתו עליו בכיתו איינו מברך על
הראיה, הינו כיוון שיווצא בהדלקה, א"כ הדלקה
וברכתה כאלו הדליק הוא בכיתו משא"כ היכא
דהדלק ולא בירך, מה"ה נימה דיגרע בחו ממה
שהדלק מלאו לא הדליק והיה מחרוב בברכת נר

טימן ג'

א. ה"כ"ח ס"י תרעו כתוב בין עפ"י המרכבי שבת ס"י רסו, ואולם ב"ב" שטח רב, רלהמרכבי שם אינו מברך על הרαιיה, ועי' ש"ה ר"מ"א ס"י צט שהאריך בדברי המרדכי, ונראה ודכונה רבינו אין למ"א שם סק"ב שהליך על הב"ח. ובאמתathy דיעות אלם חור ומכרך, מקורה בח"ר הרשב"א והר"ן שכח לנו, א. וול הרשב"א: הרואה שתים מברך, מסתברא בשלא הדלק ולא הדלק עליו בתוך ביתו ואני עדior להדלק בלילה. הא לאה"ב א"צ לבך, שלא מצינו ויזא מן המצווה וחור ומברך על הרαιיה (וב"ה לדינא בטור ושו"ע ס"י חרעו סע' ג). ויש מרבותה וא"ל דיפריש ע"פ שמליקון עליו בתוך ביתו צורך לברך על הרαιיה ואני להם על מה שיסמכו עכ"ל, ולא ידעתי אםאי הביא רבינו בכיתו משא"כ היכא גלגולין על ש"ע או"ח ס"י תרעו כתוב בנוסח אחר: לשיטת האחרונים הטוביים שאם אשתו מדרלקת בכיתו א"צ לבך וכו'.

ב. מאירפשיטה לייה לרע"א לאחר שהדלק א"פ שהנרות דולקות א"י, שב לחור ולברך להדלק, רק שאר הרכבות, אין הדבר פשוט כלל ועקר. תחיליה יש לומר עפ"י מה שהעה לדינא האו"ז ח"א ס"י כה וס"י ש"ך ייר"ד ס"י ט ובנקה"ב שם, ודוק, ואף אין נימה שרובה הראשונים חולקים עליו, הרי כתוב הרמב"ם בHAL' ברכות פ"א ה"ו שמצווח שיש משך ומון לקומת, מברך אף לאחר עשייתה, בגין חפלין שմברך עליהם אחר הקשירה כל עוד מניחן, וא"כ "ל דה"ה נר חנוכה כל עוד שנרות דולקים יכול לברך. וכ"כ הفردס (ש"ט פ"ג סע' ד) בדעת הרמב"ם בדור חנוכה וול': הרוי שהדלק נר חנוכה מכל מנין שנרות דולקות חור ומברך ... או שכבו הנרות של חנוכה ... הוי לה מועות שא"י לחקון, וכן פשיטה לייה להמג"א ס"י רסג סק"א לענין נר שכח שם שכחה לבך, יכול לבך כל ומון שנהור דולק. ואולם הפרט מג"ס"י תרעו במושב"ז סק"ב ס"ל שלא בירך בככל המצאות שאין להם משך ומון, וכן ניקוט באשל אברהם ס"י רסג דנו דרמי לתפילין וול': הרוי שהדלק נר חנוכה כל ומון שנרות דולקות חור ומברך. וראה להלן ר"ה ומ"ט שרביבו כיוון לה. ועי' ח"

ר"ע"א או"ח ס"י תרעו בשם הפרט מג"ב א"ה' שבת ס"י רסג סק"א. ב. בעין גלגולין שם נוספת: ואף דבפשותו נראה דשחחינו על הפרי דאף לרעת הרמ"א ס"י רכ"ה ראם לא בירך בראייה ראשונה מברך

בראייה שנייה ואעפ"כ נראה דאם אכל ולא בירך אין מברך עור על ראייתה, הינו דחתם כבר עשה השמחה של התחדשות

הפרי, ולא מקרי עוד אצל עניין חדש. אבל הכא ל"ש כן, וכעפ"כ ברכת הגם מברך ולא גרע מרואה בעלמא.

ד. בעין גלגולין שם בנוסח אחר: א"ו דלענין נס ומון לש' כ"כ עובר לעשייתן, זה השמיינו רם"ט לכתילה יברכו מוקדם.

הידור לא בעי לבוכני, ועוד דהרי כתוב בבב"י בשם א"ח וכור' עיי"ש. ובאמת כפי הראיה ב' מהב"י, דראיה לסתור סברתו הראשונה, דממה דנקט הטעם דעדתו היה בשעת הברכה על כל הנרות שציריך להדליק, משמע דבלא"ה היה ציריך לברך ממשום הידור, והאלוי' רבה (פס"ג הנו') כתוב לדליק מהב"י אם אין דעתו לךך לדסבר שלא יהיה לו יותר זאה"כ נודמן לו ציריך לברך עיי"ש. מ"מ חזין לדהפר"ח נקט לסכרא פשוטה ממשום הידור לא שייך לברך, א"כ הדבר במלוקת שנייה, דעדת ברבר"ה הביאו לרברך ורשות בא"ר ברבי ברבורי

וainik b'khol hamhadrim, zeh ainu, d'shani ha'tm k'yon
dratzonot la'hiyot mahamhadrim covoncho shel'a le'zachat
b'shal zeh hamdalik, v'mamilia m'choviv medina. v'cm'm' sh
peren'a (s'vi t'renu sk'ut).

ומה"ט קשה לי במאש הרמ"א (ס"י תרעד) ונהגו [להחמיר] בנורוות חנוכה שלא להדליק אפילו מנור לנור, ובמנג"א שם דבנור א' סגי לכל בני בית, והוא מ"מ כיון דאין רצונו לצאת בהדלקתו של זה מה מה מחייבים מדינא בהדלקה והוי נר חנוכה ממש וצע"ג. אבל לענין מספר הנורות, מיד שהדלק נר אחד יצא ידי המצווה, וההוספה רק מכלל מהדרין, ייל דלא שייך לברך עלייו. ועיין בפרק"ח (ס"י מועד) שכתב נשאלתי, [על מי שהי] עומדليل ז' וכטבור שהואليل ז' והדלק ז', ואח"כ נודע לו שהוא ז' ושצורך להדלק עוד אחד, אם יברך [או לא]. [ההשטיין, כיוון דמצוות חנוכה נר איש וביתו ואינן הרוי מושום

ג. שפוא כונת הומר"א והמג"א אף לאלו שנוהגים כישיטת הרוב"ם שמודרך אחד כנור מספר אנשי הבית, וצ"ע בותה.
 ז. לעניין מהדרין ונור חוכה מצינו ר' דאנטו רומה להיזור מצוות, שבשאר מצוות, הרא והיזור מצוזה הוו עד שליש, ואילו הא הוא יותר מות. ועוד דוחהזר של מהדרין אין חוספת הייזור בעיקר המצוזה, אלא הייזור שלא לצורך ע"י הבה"ב אלא להדריך לבך. וא"כ החדרקה של כל אחד לאחד מבני הבית יוצאה בה את עיקר המצוזה אחר שלא יצא בחדלקה של בעה"ב. ה"ה י"ל דרך הייזור דמהדרין מן המהדרין אין הפשטה שיציאה ד"ה בגין הדואשן שהדריך, והיתר היו מושם הייזור. אלא שמי שמודרך נרות חוכה כנור והימום, א"כ יוצאה ידי המצוזה נר חוכה להדריך בזום הרואשן אחד ובשאר הימום מוסף הולך. ולא הכווינו ומוחדר ושו"ע או"ח ח' תרעא סע' בשבתו רמותה נר חוכה להדריך בזום הרואשן אחד ובשאר הימום מוסף הולך. וכל עיקר המצוזה ורין מהדרין, וכן לא התבכו שעשו מהדרין מן המהדרין. אולם לפ"ז דברינו י"ל שמי שורוצה להדריך בנד הימום לפרטם יותר הנם, אינו יוצאה ד"ה במספר הנותר שאנו בו במספר הימום. וע"ה חמץ משה או"ח שם מש"ב בדעת הש"ע העני ש"ב וכ"ה נחלהן בעיקר הדין, וכמכון שווין דבר חדש, ולא באתי אלא לעוזר. ש"ר בשפת אמרת שבת כאב, ס"ו ר' ה"ה ת"ד שבתובם בדברינו עדין י"ר ח' קורט שהדריך, וכמכון שווין דבר חדש, ולא באתי אלא לעוזר. ש"ר בשפת אמרת שבת כאב, ס"ו ר' ה"ה ת"ד שבתובם בדברינו מבלי שניתה להחוירוש הנ"ל בדעת הש"ע ו"ל: אkan גראה לומבר בוה דזואי (ההיזור) היי מצוזה גמורה (ההיזור), דרכ' הוא התקנה שמהדרין יעשו והמצוזה באופן זה וכו'. וזה מהדרין אינו עישנה ג"כ אלא מצוזה אחת כמו המדריך נר אחד, ורק המצוזה שלו הוא באופן וה' וכו'. וכן אם שכח לברך עדרין הרכבה שייכא ביה, לדמהדרין כל הנרות מעיקר המצוזה הם. וכן גראה מתשובה הרוב"ם שבאבוורהם, בסדור הרלקה נר חוכה (עמ' ר) שבברך על הנר הנוסף, ובינוי בספרים ואיתוי כן בהלכות קצובות (עמ' פא) הנוטפים אינם מפלמים מושם הייזור והו בעיקר המצוזה. אך לא נסתהיע מדבריו הש"ע שללא כתוב עליהם שם הייזור, ובוכבן כנתה הנruleה ספר ב' (ורואה חר"נ) עמ' 30 ס' : מצאות שהנאנן האדר"ח צ"ל עמד על דבריו הש"ע ו"ל: בסomon תרע"א נפלאות מארן על מון הטהבר גם על מון הומר"א ו"ל, שלא כי' דין נרות חוכה כלשון הגמ' וכל הרשותים ויל', מל' מצוזה נ"ח נר איש וכיון ומהדרין וכי מהדרין מן המהדרין וכו'. ומסתהיהם ממשמע שוכחה הוא על כל אחד מיישראל למוכר כסותו וכו', נס על כל הנרות כמי ההייזור שכותב אה"ג ומשמע מושם שקבכלנו עליינו לחובה ואין לו להקל עוד בזה כלל. אבל לא בן שמענו מהמג"א בכאן ומכל האחרונים, ובודע שאין לשון רבותינו ול' במה שנ"ט הרוכה לרוני, ולא מצאות עדרין מי שערם בותה. וכאמור לעיל כבר קרמו לו בהערה וכו'. וליזיא אין נפ"ט לענן למוכר כסותו כיון שיציא י"ח בגין אחר, רק נפ"ט בשפה לברך ונור כרום שמר להדריך כל הנרות, רלא חשוב ברכה על הייזור כשבמרק עכשוו, רק על עיקר הדין, וזה מה שונית להבן מדבריו הש"ע והומר"א ותו לא מידי. ת. וול' הפרח"ח שם בשלימות: ועוד שוריין כתוב בב"י בשם אה"ח מי ט"ל הדריך בלילה נ' אללא ב' נרות, והוא היה מעשה בלונז'יל, והכסיכמו שידליך מה שחרר להדריך, וא"כ לבך פעע אהרת.

שאלות ותשובות

רבי עקיבא איגר סימן יג

אף אם רגע אח"כ כבתה הנור אין מוטל עליו להדריקו. ואין שום גרעון במצבה מה שאינו דחוק יותר, וא"כ י"ל דמקרי עברה מצוותה. מ"מ כיון דכייל הרא"ש בחדא, לקורתם שייהו מצוותה, י"ל דמקרי עובר לעשייתן.

גם דעת כמה פוסקים דברכל ברכות אם לא בירך עובר לעשייתם מביך אח"כ. עיין ש"ך יי"ד (ס"י ט ס"ג) א"כ בנ"ד בצירוף הני סברות, א', דעת הא"ר דמברך על ההידור, ב', כיון דמקרי שייהו מצוותה משך הדלקתם י"ל דמקרי עובר לעשייתן, ג', דעת הפוסקים אם לא בירך עובר לעשייתן מביך אח"כ, מכל זה נראה לסמוק בנ"ד דברך.^א

אולם אם קודם דהדלק נרות הנוספות כבו הרשותות דבזה י' ליכא סניף הנ"ל דמכח שייהו מצוותה מקרי עובר לעשייתן, כיון דכבתה ואודה מצוותה לגמרי, הדריןן (לפסקא) [לפסקא] דרבותא הנ"ל הא"ר והפר"ח אם מברכים על ההידור, וספק ברכות להקל [ומ"מ מביך זמן], כן נראה לענ"ד.^ב

קיימות ונמשך, ועיין הרא"ש פ"ק דפסחים (ס"י ג) כתוב הטעם דמברך להתקעט במצוית להניה תפילין, לישב בסוכה, ולהדריק נר חנוכה דיש בהם שייהו מצוותה, והלשון מורה ע"ז להיות עטוף במצוית ולישב בסוכה וכוי ולהדריק נ"ח [יש] שייהו במצבה, כדאמרינן משחשקע וכוי, שתכללה רגל מן השוק עי"ש. הרاي דמדמה נ"ח למציאות ותפילה דיש שייהו במצבם. א"כ י"ל כמו במצוית ותפילה מביך גם אחר הנחתם דערדין עוסק במצבותם הווי כמו קודם עשייתן, ה"ג י"ל בנ"ח.^ב

ואף דאיינו דומה למגמי דשם עוסק במצבות במה דלבוש, וכן מזווה בפתחו ולא ברכ בשעת קביעתו אף דאיינו עשו מעשה, מ"מ כל רגע هو תחלת מצוותה,داولו נטלו המזווה לא יהיה לו המצווה מכאן ולהבא. וכן בלב לבתבו תוס' דנענוו הוא מהמצווה ומקרי עובר לעשייתן, היינו ג"כ דעת"פ אללו לא היה מנענו היה מחוסר מצאות ננענוו, ומוטל עליו לננענוו, משא"כ בנה חנוכה דכל שבעת הדלקה היה בו שמן כשייעור,

ט. ראה לעיל העירה ב שב"כ בספר הסדר שיכול לברך כל עוד הנרות דולקות ומרמה להפלין ולסוכה ולציצית. ג.achi הגאון רבי אברהם צבי נ"ז הראני שב"כ חמאיו פסחים שם, וחולק על הרא"ש ו"ל: וקשה לדבריםם (שמצוות נמשכת מברכין כלמ"ד) נר חנוכה, אלא שמהרצים מאחר שריך ליתן שמן בשיעור שתכללה גלן מן השק, הרוי הוא כאן שישיתה נמר מלאתה. וכן מהתישיב, שהרי הדלקה והוא המצווה ואם כבתה אין זוקק לה, ע"ש. ואולם ר"ת (שהוא בעל שיטתו) כבר השיב על קר (והובא בתום ר"ד פסחים שם), אף שכבתה אין זוקק לה, מ"ט הוא צריך שהדלק, שהרי אסור לו לכבות עד אחר שעור מן הדלקה. ואולם הר"ד שט דחה דלאו מילאתה היא, ע"ש טעמו ונמאקו.

יא. לפי זה יוצאת שערע"א הורה לברך לדלקת כלן, ואולם לפי ב' הטעמים האחרים שכתב, יכול לברך לדלק כל עוד הנרות דולקות וכן כתוב בספר הסדר שם. יב. בעין היגלון שם נספה: גם רוזה לחור ולהדלק הנר שכבר כבתה, מ"ט אין לו לברך. אולם לפי מש"כ לעיל הע' ו' בשם השפ"א, גם בכח"ג יכול לברך, ועוד. יג. דלענין ומהני הדלקה והנרות הנוספות. והאריבו האחוריים אם בחנוכה ופורים אייכא ומון על עצם היום. ונקטין דיליכא. ראה משנ"כ ס"י חרואה ושעה"צ שם.

יד. במשנ"כ ס"י חרעו סק"ד הביא בענין והדינים העולים מהתשובה רע"א כא', שאם נבר קודם שהדלק כלן יש לו לברך אף על הדלקתן. (וע"ש בשעה"צ דאף שהפרק'ג' תניח דין וזה בצ"ע, והוא ר"ע) העמק וחרכיב בהו וצירוף במה סברות, והסבירים דאם נבר קודם שגמור כל הנרות (כרכוכת טס"ה) יכול לברך אוותם. ב. שאם נבר לאחר שהדלק כלום אין לו לברך ברכות להדלק רק ברכות שעשה נספים ושהרינו. וכבר העתר לשליל העורה י' שערע"א צירף הר' דעה"ר שטבכין על הדורו, כיון שבידון דריה נבר קודם שהדלק כלן, אולם לפי מש"כ עפ"י וזרא"ש עפ"י הש"ך, נמצא שכולל לברך על הדלקה אף לאחר שהדלק כלן כל עוד הנרות דולקות. ובפרט לפי מה שהובא בדף הסדר. ויתירה מזו מכואר בספר הסדר. רק לאחר שכבו הנרות א"י לברך. ומשמע שבDSLוקות אף לאחר חצי שעה, יכול לברך. וצ"ל דאף דאיינו מהויב יותר מחצית שעה, מ"ט גם לאחר מינין יש כאן קומ מצאות פרטומי וניסא שבנור חנוכה. יכול לברך גם על הקומות. ועי' מג"א ס"י חרוע"ב סק"ג. ולענין ברכות שעשה נספים ושהרינו ואה מה שכבת בוה הפטמי ס"י חרוע במשב"ז סק"ד. ועי' ש"ת פרי הארץ ח' ס"י במושת' שדה הארץ או"ח ס"י מג וכותב סופר או"ח ס"י קללה.

17

בְּרוּךְ יְהוָה שֶׁבְּרִיאָתָנוּ מֵאַבְלָתָן וְמֵאַבְלָתָן בְּרוּךְ יְהוָה שֶׁבְּרִיאָתָנוּ מֵאַבְלָתָן

ובן ירושה, מושב ארכיאולוגי עתיק, אשר נזכר לראשונה בימי קדומים, ובסוף המאה ה-19 נערך במקום חפירות ארכיאולוגיות.

www.bu.edu

שלא מורה

תלמוד תורה

ה' מלחמות
נתקל בפער נרחב בין הפלג הדרומי והפלג הצפוני של האומה. מלחמות
הוועדה לשלב את הפלג הצפוני בפלג הדרומי. מלחמות
הוועדה לשלב את הפלג הצפוני בפלג הדרומי.

(18)

Rozovskij, Shmuel

ס פ ר

זכרון שמואל

מחורתו של רבינו הגדול הגאון האמיתי
מן רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל
בהנ"ר מיכל דוד זצ"ל מו"ץ דק"ק גרדונה
ראש ישיבת פוניבז'

כוזל :

ענייני ורעים מועעד וקדושים
כת"י מסודר בענייני נשים ונוקין
קובץ מכתבי חד"ת
שיחות ומאמורי מוסדר

שנת תשמ"ה לפ"ק

מגנוליה גן י"ט דקמן סכגיט למיגון הינו
מנוליה מהריס צקירותם כמנוליה מטוס דלון
ההתי הרי לרגן ומוליה חד לרגן, זה הנו
תולמי לעין כליה כללה וכל בלחנו מוייס זרבל
מוהים מוחים ולחשים זריך שטמוולו וכה היינ
זרבך ולמנין וזה חמי חד לרגן מהרי לרגן,
ההרי לרגן חזין כליה מוחים לגבי חד לרגן,
תולמי לעין כל דכל בלחנו מוייס זרבר גן כו
עלם בס מעסם מלוכ, זהן נפק'ם צין חד
הרבען להרי לרגן, וכל דמיין מודרגן קו מעסם
מלוכ לרגן, והן נפק'ם לעין וזה צין חד לרגן
תאי לרגן.

ולפי"ז ויל דורך גמגילה וכקוויה גליק לטויה מה כבומע, צוז קמן בסגיאט מהויך בסולם היי דרכנן היי מושך גלון בסולם מה דרכנן, אבל נפין נס הוכחה דלאן צוז מוס מושך הדרורים וד"ה, אבל נפין נפיען ביכלה ע"ז בס בדילקה נר הינכלה, צוז הין נפק'ם דין חד דרכנן להרוי ודרגן, ועל כן בצעי'ם סמחצ'ר זים מי שלומוד דרכנן בסגיאט מהויך יכול לנבדיק, הולס שיין ער"ן בצתה סכתה נכס פ"ש, והס סגיאט מהויך מומר ובכל חלי' גמג'ג כוּהמוריין ביזוּבְלָמִי דמגילה מכהן והילך כפקחו ציס' קפ'יט קרוין לרז'יס ע"כ. מכם דמדומה נר החוניכ' למגילה. ואנו מוקיר סמחצ'ר סכתה ויב' מי שלומוד וכו' סום דצ'וי געל בעטוור, ועי' בחרוס' מגילה לר'ע' סכתז'ו סבה' לר'ב סחת ור' ז'המלו הילדה' גליל' פסחים ומושל'ין להחיש ממעס' דבצ' מלך צ'ב' ע"ז דרכנן וכו', וק'ב' כינויו היליכו דרכו רטרוי מפק'ו של הרויס דכוו חד דרכנן, ותילו' דסומלה עד'ו נוקמן זכי' אמת'ויך ככ' מזלחויטה. וכ'נס זס צ'רו דלאג'ו בכ'ה' דכל שאלתו חייך לא' כו' מעטה מלה' כלל', בכ'ה' הין נפק'ם כמה בכ'ה חייך לפניו שנעט' בסומלה, חי' מכם דלאג'ו זס צ'ר' נפק'ם צין חד דרכנן להרוי דרכנן ועי' בגמ'ה ס' קפ'ז' נפיען בס' מא' דוממע ג'ב' ככ' ל'.

הנו נר פוזען ומחר צויניג ללבוגה הדרויס, דלרייך שיטאָל סגנעלַה צ'ה, וכ'ז' זומאַ נאָטַס הָיַה
חוֹזֶן רק מדרגן, הולס רפי' ס'ל דשְׂמִיעֵי קָטָן
מנישיס כוֹן דהָמַיַּה כלְלַן חַוָּז לְכַטְּגָּדָל חַבָּז נָר
חוֹזֶן לְכָכָה, וְהַן וְקָטָן הַוָּיָּה מְהֻרָּס
סָוָה מְזָסָס דְּכוּן דְּמַיָּה בָּהּ כַּתָּהּ צְפָטָן הַוָּיָּה
חוֹזֶן לְהַזְּבִּיגְ הַפְּלַגְה דְּכָלָס כָּלְלַן מְדוֹרְיוֹתָהּ,
וְלֹהֶה סָוָה דְּקָטָהּ לְהּ, מ'ז' מְהֻכָּלַן צִוָּהּ דְּשִׁוּרָהּ
וְרָגֶן כָּוָהּ מְזָלָהּ מְלַיְּנַן דְּהָלָל שְׂוִירָהּ דְּהַוְּרִיתָהּ,
וְכָרוּ דְּהַמִּיצְחַפְּלָהּ דְּכָלָס דְּהַוְּרִיתָהּ, וְעַל כֵּן
כָּהּ רְבָּיְ דְּקָטָן גָּס מְזָרְגָּן הַוָּיָּה, וְהַ
חַזְּבִּיגְ הַפְּלַגְה דְּכָלָס כָּלְלַן, וְהַן עַל הַבָּזָה רְמִוָּה
לְמְנוּכָּהּ. וְגָדוֹלָה מְזוּן כָּהּ סְמִדְצִי גָּס סְמוּמַה
חַזְּבִּיגְ הַזְּבָּרְגָּר כָּוָן דְּהָמַיַּה כלְלַן חַוָּז לְכַטְּגָּדָל,
וְהַפְּלַגְה הָיַה רְבָּיְ וְסָטוּר צָבָהּ כְּבָמְדִיכִי, מ'ז'
בָּהָיַן קָטָן וְחַזְּבִּיגְ נָר הַזְּבָּרְגָּר כָּוָן דְּכָוָהּ צְכָלָל
כְּמַזְוָבָּהּ לְכַטְּגָּדָל, וְמוֹזָבָּס צְפָוּ דְּבָרִי רְבָּיְ.

7) בא"ח סי' מ"פ"ט הילך לו קמן לו מوطה
בצומע ממינו לו ילה. ועי'
זהירותים קבועו מכך דצלחות חיניכת סיון
תרש"ס כתיה במאחר צעין נר הנוכת נס דעת
ס"ט מי שהו מדקמן בגניע להניע יכול
לבדוק והוא לו צלחות מגולת סתום וכחצ' לדלה.
ילה.

ונראתה דרכָ מוקים לומר דברי נר חנוכה
ממניגלה, ודבש נר חנוכה יפה לומר
דלהן כהויב דוקה מלכטעל בקיות שוטבה מעטה
כלדקה צפנומו, הילן דרכָ הווע מלכט
שווולקן צו עשי חד מנגיא בקיות נר חנוכה
ובגלען ברעס, ומגומה ברובו כל ציה ונית
מדליך נר מה, (ויהויל הפליט עלי ודי חד צהינו
מנגי בקיות דכהויב סומ שיזולק בקנית) וטהס
הלה מזרליק הין זה מזון דמושיט מהיס זידק,
הילן דמיימ' גורץ שיטויב כמזרליק נר חיינן, דהו
ללו בכוי הין על זה בס כזרלקת נר חנוכה
בגלען, ונלהה שעיל דמעה בכתנו בחשס' גאנס'

לידם אלא אף לר' יהודה יתחייב בכוחת בלבד והוא החזהה בשבייל הדאורייטה.

ונמצוא לפ"ז ששבותות וו"ט שאכילתם הוא אפיקלה והנהנת הגוף כאכילה דחול, והמצוות היא הנהנתה שמותה כדרעיה, היו בעצם סתם בהמ"ז אף בלא הכוונה לקדושת הימים ג"כ שיק לאתכילה דשוי"ט וחסר רק מה שהוה צריך להכוון ולא הכוון, וכן סגיא בחורה שיכל להוכיח בה שהוא אף רק כשיחוור לבוניה ירושלים, ולמן כיוון שלא היה הפסיק סברוי דאי"צ לחזור אלא לבוניה ירושלים. אבל בהמ"ז בليل א' של פסח ושל סכota דהוה לאפיקלה דמצוות ג"כ טעינו ענין דבהתמ"ז לאפיקלה להגנת הגופת ונמצא בשל האפיקר את של י"ט היה עניין בהמ"ז אחר דהנהנת ולא בהמ"ז דמצוות והויל כלא ברך ע"ז כלל ולמן צריך לחזור לרأس ממש שהוא להחלה הון ולא סגי במה שיחוור לבוניה ירושלים. ואירוע החינוך במחריין אותו כשלוא הכוון אף באופן שעידין לא הפסיק לכון כתוב שהוא רק בב' סעודות בלבד לחזור להחן שהוא בليل א' דפסח וליל א' דסכota. ודעת קצת המפרשים שהביאו הוא שיטת רשי' והרמב"ט דחוור גם בשבותות וימיים טובים לרأس הון. ואף שנותם החינוך דבריו מ"מ מוכחהין לפרש כוונתו בדרך זו שנכון הוא בעצם. יידידו מוקירה.

משה פינשטיין

סיכון נז

בדבר אלו שאין יכולין להוכיח בסעודה החופה עד אחד שיברכו בהמ"ז ושבע ברכות אם יש עצה שייחוי לשאון לילכת בלא דין ברכות

מע"כ יידי ר' הר' הגאון הצדיק מהר"ר של ר' יחזקאל שרנא רבין האלבערשטאם שליט"א הגאנז' האדמור"ר מציעשניאו.

הננה וזאי צדק כתורה שחויב השבע ברכות אחר הסעודה הוא על כל האוכלים מטעודה החופה ואף על אלו שאין רואין את החתן והכלה ממפורש בס"ס ס"ב סע"י י"א ומזה שanon רשותן לצאת קורת שבברכין ה' ברכות או שיברכו בפני עצמן בעשרה ה' ברכות כשaan להם פנאי לחוכות עד אחר גמר

לראש דבר מנשיא בר תחליפא אמר רב בפתח הטוב והמטב הוא רק לבונה ירושלים וכגדיריך לפרש כן להראב"ז.

אבל מחדש החינוך הוא רק בשבותות וו"ט אבל בليل א' דפסח וסכota צריך לחזור להגנתה בהמ"ז והטעם הוא דהה יש חילוק בין אפיקלה פט דשוי"ט לאפיקלה מצה פטת דليل א' דפסח וסכota. אפיקלה פט דשוי"ט הוא אפיקלה להגנת הגופת כאכילה שבחול ותמונה היא ששבות וו"ט צריך להעתenga במאכל ועיקר אפיקלה הוא לחם וכן מי"ט מצד שמוחה כדייאתא ברא"ש דף מ"ט. ובמצעטר וננהנה יותר בתענית פטורה בדאיאתא בסרי' רפ"ח סע"י ב' וגו'. ואפיקלה דמצוות בليل א' של פסח ופט בليل א' של סכota הוא חיוב אפיקלה בעלמא שאין שיק כל להגנת הגופת, ולמן לאפיקלה קשה. דהה בהמ"ז נאמרה בקרוא באפיקלה ההגנת הגופת ומנא לו שבאפיקלה דמצוות נצרכ' לחזר בהל"א בהמ"ז. אך שיש מקום לומר דעכ"פ יש בזה מילא גם אפיקלה להגנת הגופת וצריך לחזר מצד הננתה הגוף שיש בזה. אבל א"כ יקשהadam ביו"ט א"צ לאכול פט ולא היה צריך לחזור בשבייל אפיקלה דיו"ט מ"ט צריך לחזור בليل א' דפסח וסכota לתוס' סוכה דף ב' ולילך דרא"ש ברכות. הא הפט שאובילינו בשבייל אפיקלה להגנת הגופת מהייחיבתו בהמ"ז שיש בזה מילא גם הננתה הגוף שיחיבתו בהמ"ז הא אי בשי לא אפיקלה. ודמי זה לשבת וראש החדש ששכח להזכיר של ראש חדש שאין חזר אפיקלה שמחוייב עתה לאכול פט. מטעם שאיתו בשבייל ר' ר'ח. כדיאתא בסימן קפ"ח סע"י ז' ועין במג"א שם ס"ק י"ב שלכל הטעמים שכטב גם בכאן לא היה לו לחזור.

ולמן מוכחהין לומר דגם מצד אפיקלה דמצוות בעצמה צריך לחזר בהמ"ז מ"ז דר' ישמעאל בדף מ"ח אם על hei שעה מביך על hei עולם לא כיש לענין ברכת התורה לאחריה ואף שלפעין ברכת התורה איןנו ק"ז גמור והוא רק מדרבנן הוא מטעם שאיכא למperfיך מה למון שכן נהנה בדאיאתא בדף כ"א ואיבר לעניין אפיקלה דמצוות שהוא עולם ואיבר הק"ז וגם הוא נהנה הננתה הגוף שלמן לייכא למperfיך יפליגין שפ"ר שחייב בבהמ"ז הדאורייטה. וגחא לפ"ז מה שלכאורה בין דמן התורה בענין שביעה גמורה לרשי' ותוס' והרמב"ט ורוב הראשונים א"כ נמזה שמדאורייטה אף בليل א' דפסח וסכota לייכא חיוב בהמ"ז לעניין חורה מה"ת. דהה יותר מזכות אי בעי לא אפיקלה. ווזווק לומר שرك מצד הדרבנן הוא דין הורות אבל לפ"ז ניחא. מצד הק"ז הייב מדאי בבהמ"ז אף שאכל רק כוית מצה ופט ולא רק

ר' ריב"ל וזה שuberן יון דעניטון קדשת ע"ש. והוא עכ"פ אל ברכת יוצר אור נמי דף י"א בשער צב לא' ברוך גם מעלה ג' ואשונות יותר מברכת יצדר ה' אהת ומ"מ אין כן מסתר שלא או אבות או בסעה אתה קדוש לחזור רכה דאתה גבור. ש ולבודה צריך תחיל את קדוש מ"מ. וכן אויל ה' א' יש. ודלא כדיבבאי מטעם אין חולקין תבר כל שייה א' אהת. ועין בבאאר בית יהודה בע"צ ד' השני למוקם נכוון אהת. וכוונתו

אהורת לא נוחש לאבות ולבודה. אם יודה להראב' נמי א"צ לחזור כיוון שמחשיב הי הפסיק בדינא צמור ל' ברכות ד' סברת הנש"א כאחד גם לעניין זה א' ברכתה. דהה ה' אהת ומפרוש "

בצטעה בשבותות מודה דיהו ר' יפרש עט שאמור שם לים. וגם לשון יק אחר בהמ"ז. וכן ייש לפרש רב. אבל חזר

חברות שדין זה הוא בירושלי נדרש מתחלה עד להטרכו והובא ברוא"ש סי' מאスター לרמ"א דמעיל כונגה גם להיפוך וזה בשלהן אחד אם נמכנו בפירוש שלא להצטרכו. ובעצם לפ"ז הא יש לפרש בהא דריש גלותא ברכו ג' ג' אינו שהותך לה אף שנאסרו מושום כבוד הריש גלותא. אלא שיקפיד פירשו מתחלה שלא לקובע בברך כל אחד בפ"ע. ואב' אפשר שיזהו מקור אבל אב' יקשה דזה המג"א סובר הכרם כתוב בסכ"י דומעם מושום זלולוא דר"ג וג' הבהירות ולכון משמע שאף שנתחייבו בזימנו סובר שבשליל כבוד ר"ג מותרין להתחלק, ודר' ראה מה לרמ"א. עכ"פ הרמ"א והmag"א יוציא לפטור ע"ז למשעה לעד כביש לו צו לזכאות מחמת שמארון סובא והוא צריך

ה

卷之三

**בענין פירות שלא נגמר ונואמו
הודח לערין ברכה**

ל"ג בעומר תשט"ג.
מע"כ ידידי הרוב הנכבד כ
טוליט"ג.

א נט

הנה בדבר פירותו שלא נגמרו ונאכלין דלהמחר בסי' ר' רב עלי' ב' מברכ ה' יפה הקשה בנשפת אדם ואפי' בוגמר הפדראיין לאוכלן עלי' הדחק, דהא כתוב המשדי' בקרוא וסילק ובורוב שטוביים מבט羞 מהווים כשתם חיים מביך שחלק, והפטע ; דבשביל זה אף שהן טובים ג' כשותן ז' ושאנן אוכלין אותו כשותן חיים רק בעשאיין לו פנאי ואין לו מקום לבשלן ונוגמר הפרי כשתאן ראיין לאוכלן שאין

ויש לתרץ שיטת המחבר דהtram שיכור
אצ"י חברו אוטרייטם בסחתם לאונגן דיזן

בבבימת העכו"ם אינה על הקביעות לאכלה יחד בשלוחן אחד עד אולם מצד שלא יאמרו הרחמן יברך בעה"ב, וכן בערברת ת"ב אין הקפidea על האכילה יחד אלא כדי שלא יתיחנו ביוםון עיי' הקביעות, כמפורט בלשון לש"ע שם סע"י ח', ואיך אכן נימא שיתבטל דעתם ולא יתחשב קביעות לאכילה. אלא ציריך לומר לדעתו ג'ק'ר'ם יש לחתול בסתמא שהוא קביעות רק לאכול חד ולא לבך יחד מפירוש הרמ"א בדבריו בסוף, והוא באור על דבריו שבתחלת. והוכחה מוה המג"א בסביבו ביהודה בערב ת"ב שאף שנ'יכ' הוא קביעות אכילה דין מומני משום דברי גם קביעות לבך חד וזה יליכא בסתמא בערב ת"ב שליכא מעלה ביוםון, אך כי' בפירוש שאין רוזה לקבוע עמהן לבך.

אחרי כתבי זאת נזדמן ליידי א"ח שנדרפס שם כ' הכתת שלמה מהגאנן ר' שלמה קליגער ושל שפיטסן ביפורוש שלשה ישיבתו ע"ד שייחיו רושאן ליחולק יששאן ליוולק וברוך כל אחד בעצמו שלא יומן. ראייתו מס' קצ"ה טע' א' שלמה גיא אליבא אבל ראייתו מס' קצ"ה טע' לא מצטרפן אפילו בבית אחד אם לא נתכונו מתחילה ע"ד להצטרוף, ומהחדש דבפירשו אף הב"י הטהין יוזו דאיין מצטרפן בע"מ, איןנו כלום זדק בלב, מקומות ביתין אחד אף שרואין אלו את אלו עזינו שיכנסו ע"ד להצטרוף להמג'א אליבא ומהחבר בשלוחן אחד שהוא הקבועות לא יכול יהוד א"צ טיכנסו ע"ד להצטרוף אף להמג'א וככמפורש שם במג"א כתוב ואף למש"כ בס' קצ"ג טע' ב' דלא בעינן ביביות בחתלה הסודזה מ"מ בעינן שייחיו קבועים שלוחן אחד בס"כ הסודזה והכא כל חבורה היה יוכנסו לפ"פ ע"ד המכתרן וא"כ נכנסו לבך עי"ש, מפורש דבקבועים על שלוחן אחד לא בעינן יוכנסו לכך, וא"כ אפשר אף פירשו לא מהני בקבועים לשלוחן. אבל הרואה שכבתמי מהרמ"א דס' קצ"ג למג"א סי' תקנ"ב היה ראה גדולה. ונហנתי שעכ"פ דראטן כובר גם הגרש"ב בדוררבתי.

ומוביל לא יתחייב גם כז' ברכות מאחר דלא
חויבו אלא לעשיה ואף אשר ברא לא חוויבו אלא
לשלהשה וכן כיון שלא מתחייב ביוםון דעשרה ו אף
לא לשלשה לא מתחייב בה' ברכות ולא באשר ברא.
איירדא דלא ידע לי בענויות מוקור להרמא' מהגמ'
איולי סגי בקביעות אכילה לבר ולא יויעל מה שיפרשו
שאינו רוצים להצטרוף לברכ' ייחד. ואולי הוא מסברא
ברכו שמעוטיל רונגה להצטרוף אם שום בעצם ב'

הסודה. אבל הוא דבר ש"א"א לכבה אנים לחכota עד אחר גמר הסודה שנמשך לפחות שבועות עד אחר החזיות הלילה כשתים ושלש שעות ועד שבתוואו לביתם הוא עוד יותר מושעה ומוכרחן ליקום בהשכלה יותר פרטנטם. ולברך בעצמן וברבות לא ימצא מי שיודע להלhomme וגם בעלי החופה והחנון הכללה יקפידיו וצריך לבקש עצה עבורה. ומה שכטב במר"ה שהזרוצהليل' קודם זו ברכות לא יקבע סעודתו על הפתה, הוא ורק ככלא יכול ממיini הסודה אלא יטועם משהו, אבל כשיאכל ממני הסודה רק שבמרקם הפת יכול פת הבאה בכווןין, הוא לע"ד קבוע סעודתו שיש לו לבלרך המוציא ובתמה"ז אף שיأكل מעט ממנה ועייר וההשכלה והקביעות ע"ז הוא רק משום הדברים והבשר וההטעמים שאוכלין הרבה בסעודת התونة, וככפירוש

אבל לע"ד יש עזה קלה דאלו הרוצים שלא להחבות עד גמר הסעודה זו וברכות יאמרו בפיorous' קודם שישבו לאכול שיאן מתכוונים להזוטר לקביעות גם שאר המסתובין, שאו אף שישובן בשלוחן אחד לא מהחביב בזימוק, ורואה לו מה מרמ"א סי' קצ"ג סע"ג שכתב בטעם המנהג שלא לזמן בבית עכו"ם דאף שקבעו לאכול הוי כאילו אכלו בלא קבע דכון טיש לחוש ולירא כשיינו בנוטח הברכה ולא יאמרו רחרחמן יברך בע"ב לכן מחלוקת לא קבעו עצמן רק בכורך כל אחד לבגד, אלמא דלא מהני קביעות האילה אלא בסתם שהוא גם לבך ביזחד אבל בשפרושו שאן בקביעותן לענין הברכה לברך יחד אלא כל אחד לבגדו ואחיה קביעות כוה בזימוק, ועיין במנ"א סי' תקנ"ב קק"ט שמכות מדין זה דרמ"א דאף באכלו שלשה יחיד בקביעות סעודה המפסקת לא יזמננו טעם דלא שיבồi בקביעות משות דין דעתם לקבוע כהא דרמ"א כי קצ"ג, וכוכנותו משות דמותה מרמ"א שלא סגי קביעות האילה יחד לבגד אלא שצורך ש晦יה בקביעותם גם ע"ט לבך יחד אך בסחתא הוא בנקבעו בס לבך יחד כיוון שיש מצות זימן וגם מעלת ברובם אבל בשיש טעם שלא הוי רוצים לקבוע לבך יחד כמו בבית העכו"ם שיש יראת העכו"ם אמרינן ודרבבת דמתהנת הוא כלא קבעו עצמן לבך יחד אלא לבך כל אחד לעצמה לנו גם בערב תשעה אם כיוון דיותר טוב שלא לזמן לבך יחד הוי אף נקבעו לאכול יחד שהוא רק לבך כל אחד בעצמו.

ולשון מהזית השקיל לא מודוקדק שמשמעו שמדרשו לא נחשב קביעות אף לא איליה בין בהא דרמ"א לבין בית הפקידים בין זהה עדרב ת"ב ולמן נקט מ"נ מחללה לשון הרמ"א והטעם אולי הוא בגדר דעתנו, אבל לבך שלא מסתכר עם זהה היראת

ולכן בטלת דעת האוכלן بلا תיקון, דהא בטובים לאוכלן וחיטם גם بلا דחק רוק שטובים יותר מאשר מבושלן שرك בשבייל וה אין אוכלין بلا דחק שברוך גמי רוק שהכל ודאי אין לומר דלא יתחשב אוכל בעצם אלא הוא משום דברון דעתך פ' אין עומדין בסותם לאוכלן חיטם אין לו החשיבות לברך ע"ז ברכה מפורשת בטלת דעת האוכלן להחשיב אכילתו וזה התעם ניטה שבריך גם בגין טובים לאוכלן וחיטם רוק בשעה זו אוכלים אותו ידים שגבי אפשר נחשב אוכל גם בויה מאחר שרואוי עכ"פ לאכול אבל משום דיכולים לתקנון בבשול ואין עומדין לאוכלן חיטם אין לנו החשיבות לברך ברכה מפורשת, וא"כ הוא רוק ביכולין עתה לתקנון בבשול וכדומהה אבל בשאין יכולות לתקנון בהאה דלא נגמר הדרי שאירוי המחבר הוא שאר בבשול ובשות דבר לא יותקנו יותר מכשנתן חיים ורק שמאחר שאין דראיין לאוכלן בראות אין מילישם אותן קומות שנגמרו אבל עכ"פ אחרי שכבר נחלשו אין להם אכילה אחרת אלא אכילה ודעתה דחק בין בשחן חין בין בשיתבשלו ונמצא שעתה עומדין רוק לאכילה דשהה-ה, יש להן החשיבות לברך ע"ז ברכה המפורשת אף רק מצד אכילה זו כיוון דלית להו אכילה טובה מזו, והוא כמו שמרכין על מני פירות גודעים שיש מיניהם אחריהם טובים מהם ברכה המפורשת, אף אם לא היו אוכלין אותן כשיהיו לו מיניהם הטוביים, כיוון דמייניט אלז אין להם אכילה אחרת טובה יותר לא Abedו חשיבות תרבותה המפורשת. וסובר היב"י שא' במי זה כשןעך קודם שנגמר הדרי כיוון שא' לתקנו שיטוב אכילהו מכבי שהוא חי נמי מרכין עלי ברכה המפורשת, וליד למזה שכשיש לתקנון ע"ז בשול וכדומהה שמרכין רוק שהכל בשחן חין כיוון שאפשר אותו הדרי לתקנו וזה בידך טעם המחבר. ובאמת יוטבו ע"ז בשול וכדובה ודאי גם המחבר מודה שמרכין בשחן חין שהכל דלא עדיף שנגמר הדרי באלו טובים יותר מבושלים.

ונמצא לפ"ז שבדין סכתב חחי ארם שבשלן ומתקן באור שהוטבו מכבי שהו חיים מודה גם המחבר שכשחן חיים מביך שהכל ואחר שבלן מיתתקין ע"ז בשול פליגין דלהח"א גם בוחן מביך רק שהכל בז חיות בין מבושלן כיוון שעicker אכילה הדרי הוא רק בגין הדרי אף שעתה שכבר נחלשו לייכא בזו אכילה טובה מזו, ולהמחבר מביך עלייהו בפה"ע כיוון שעתה לייכא בזו אכילה אחרת. וכיון שהוא ספק לרבותה לא יש לברך שהכל באופן זה בין אחיהם בין מבושלים. ואם ע"ז בשול מיתתקנים

חברות שדין זה הוא בירושלמי דעתך שנכנוע מהתולה ע"ז להצדרף והובא בא"ש סי' ל' וכן מסתבר לרמ"א דמועיל כוונה גם להיפך וכך שם בשלוחן אחד אם נתכוונו בפירוש שלא להצדרף לא יצטרפו. ובuczם לפ"ז הא יש לפרש בתא דברך ואצל ריש גלוות ברמו ג' ג' אינו שהתר לסת ליחלק אף שנאסרו משום כבוד הריש גלוות, אלא שבשביל שיקפיד פירשו מתחלה שלא לקובע לביך ייד אלא כל אחד בפ"ע וא"כ אפשר שהו מדור הרמ"א וכל א"כ יקשה דהא המג"א סובר בהרמ"א ולמה כתוב בסקו' דהטעם משום זילותא דר"ג וגודול כבוד הבריות וכן משמע שאף שנתהייבו ביום עשרה סובר שבשביל כבוד ר"ג מותר לחתול, וא"כ ליכא ראייה מה להרמ"א. עכ"פ הרמ"א והmag"א סבר כי ויש לספיק ע"ז למשעה לעיר לכיש לו צורך והברת לצאת בחמת שמאחרין טובא והוא צריך להשליט. יידידו

משה פינשטיין

סימן נז

בענין פורות שלא נגמרו ונאכלין ע"ז
הדלק לענן ברכה

ל"ג בעומר תשטו"ג.

מע"כ יידיין הרב הנכבד מהר"ר נתלי האפנער שליט"א.

ענף א

הנה בדבר פירות שלא נגמרו ונאכלין ע"ז הדלק דלהמחבר בס"י ר"ב סעי' ב' מרביבין בפה"ע יפה הקשה בנסיבות ארם ואפלו בגמר הדרי אם אין הדריך לאוכלן חיים מביך שהכל אף שgam בשחן חין ראיין לאוכלן ע"ז הדלק, דהא כתוב המחבר בר"ס ר"ה בקרוא וסילאך וכרכוב טובים במושלים יותר מתייחסים כשם חיים מביך שהכל והטעם צרייך לומר בשבלין זה אף שהן טובים ג' כשתן חיים, עשרה שאין אוכלין אותן כשתן חיים ורק בשעת הדלק נגמר הדרי כשהן ראיין לאוכלן שאין לברך אלא שהכל.

ויש לתרץ שיטת המחבר דחותם שיכולים לתקנם ע"ז האור הדרי עומדים בסותם לאוכלן דוקא בשיתקנם

בשולחן
דב' וכן
ולא כדי
בלשון
בדעומ
דכוגנות
האכילה
שיכלעו
ובביה
לאכול
בسوف
המג"א
קביעות
לברך
בזמן
לברך
יום
יום
שפטוק
ליחולק
זימן
אליבא
חכנסו
הבי"י
דרך
אל
מחבר
א"צ
מג"א
בעין
בעינם
היא
יי"ש
בעין
נעימים
קצ"ג
עכ"פ
دلיא
אליא
נאך
ברא
ברא
ב